

Zbytečnost politiky

 radiouniversum.cz/ivan-hoffman-zbytecnost-politiky

7. srpna 2023

Ivan Hoffman

Text 7.8.20236 min Přehrát

Prohlásit politiku za zbytečnost je bezpečné. Nelze tím způsobit chaos, neohrožuje to demokracii, nezmění se tím vůbec nic. Politika, jakkoli zbytečná, zde s námi bude do konce věků, neboť zde vždy budou lidé, kteří touží ovládat lidi, a vedle nich lidé, co touží ochránit lidi před lidmi, co je touží ovládat. Politici si dobře vystačí i bez voličů, jsou sami sobě dostatečným publikem v tragédii, respektive v tragikomedii, kde se střídají v přeplacených rolích vlády a opozice.

Politici neslouží společnosti, nýbrž na společnosti parazitují. Čím složitější je situace, kterou mají řešit, tím větší působí škody. Bývají sice kritizováni za liknavost, ale skutečnou tragédií jsou politici iniciativní. Představa, že slušnou politiku lze očekávat od slušných lidí, je naivní, neboť se vstupem do politiky je spojena přechodná ztráta soudnosti – a tato degradace osobnosti pomíjí až se ztrátou mandátu a návratem mezi normální lidi. Politika přitahuje elitáře a psychopaty, a jak trefně kdysi řekl Oliver Cromwell: „Když zasedá parlament, nikdo si není jist majetkem ani životem“, pročez parlament v zájmu občanů rozehnal.

V dobách míru mívají politici ruce nenechavé, v dobách války mají na rukou krev. Nikoli vlastní, pochopitelně. Mír začíná tam, kde končí politika. Politika není ani dobrý sluha, ani dobrý pán. Politika je za všech okolností problém, a nikdy jeho řešením. Politikům nelze věřit, je třeba se před nimi mít na pozoru a je-li to možné, obloukem se jim vyhnout. Tolik v kostce z mé osobní zkušenosti s politikou, kterou profesionálně sleduji od převratu v roce 1989, přičemž má skepse je metodická a kontinuálně se prohlubuje.

Vztah k politice je samozřejmě osobní, intimní záležitost. Každý se s politikou musí vyrovnat sám za sebe. Jsou lidé, kteří ve volbách spatřují svátek demokracie. Jiní svým hlasem podpoří dobrou věc. Pak jsou tací, co protestně volí proti špatnosti. Někdo pak chodí volit menší zlo. A konečně jsou zde přesvědčení nevoliči, kteří se odmítají účastnit šaškárny, která nic neřeší, anebo nechtějí být spoluviníky tragédií a legálních nepravostí, které mají svůj počátek ve volebních místnostech.

O tom, že politika je zbytečná objektivně, se ovšem přesvědčujeme dennodenně péčí samotných politiků. Prozrazuje je řeč. Kritérium důvěryhodnosti budiž výrok klasika: „Vaše řeč budiž ano, ano-ne, ne; co je nad to, je ze zlého.“ (Mat 5,37) Politici se vyjadřují neurčitě, alibisticky, neupřímně. Říkají, co chce volič slyšet, neboť nemají co nabídnout z vlastní hlavy. Ta nejednoznačnost politické mluvy, věčně pootevřená zadní vrátka a jejich proslulé „nikdy neříkej nikdy“ dává smysl, když dlouhodobě pozorujeme, jak politici u moci dělají totéž, co před tím kritizovali z opozice, a jak v opozici chtějí po vládě to, co sami neudělali, když vládli.

Politici se profilují sporem. Svedou kritizovat konkurenci. Jsou-li ale tázáni, jak by v praxi naložili s volebním vítězstvím, místo programu, seriózní a závazné smlouvy s voličem, dnes nabízejí marketingové slogany, floskule a slovní prefabrikáty. Prázdnou řeč. Když je politik tázán na politiku, coby disciplínu pojednávající o správě věcí veřejných, vědu řešící složité společenské vazby, či hledání konsenzu jak budovat stát, politik neodpoví na otázku a zjevně zaskočen převádí řeč na půdu, kde je doma, tedy na pomlouvání jiných politiků. Je to proto, že politici o politice nic nevědí.

Nepřemýšlejí o ní, politiku nestudují. Pouze se politikou, přesněji politikařením živí. Důsledkem úpadku politiky je politik, který ve smysl politiky nevěří. Dnes už je prý běžně politikem či političkou feťák na kokainu. Co je ovšem smutnější, politiku se už mimo svou

bublinu stydí bránit i politik, co kdysi sepsal provokativní esej „Obrana politiky“. Jak má potom ve smysl politiky věřit soudný občan?

Všechny příspěvky s Ivan Hoffman

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.